

mufmi / Warszawa

„Usługi płatne, czyli cała Polska plecie dzieciom”

premiera: 21 grudnia 2008 r. w Warszawie (Praska Metta Artystyczna)

„Usługi płatne, czyli cała Polska plecie dzieciom...” to przedstawienie oparte nie na konkretach, lecz na absurdzie wynikającym z założeń dwóch haseł: pierwszego - dobrze znanego wszystkim - *cała Polska czyta dzieciom* i drugiego - *usługi płatne*. Przedstawienie jest wynikiem gry skojarzeń, które powstały w wyniku zestawienia powyższych sentencji. Intuicyjnie bezinteresowność zderza się z interesownością, niewinność z pruderią, sen z rzeczywistością i jak w bajce dobro ze złem. W skojarzeniu czytania bajek dzieciom pojawiły się pytania, na ile w działaniu tym jest czysta intencja, a na ile przymus, na ile w końcu wszystko staje się usługą płatną i kiedy. Czy działamy wciąż bezinteresownie, czy wszystko da się przeliczyć. Czy każde pragnienie kosztuje? I czy wszystko można wycenić. Samotność w zbiorowości, konkurencja nie w konkurencji, wewnętrzna rywalizacja, komercjalizacja świata, w tym także świata bajki. Przedstawienie dla widzów dorosłych.

koncepcja, reżyseria i choreografia

Anna Piotrowska

kreacja i wykonanie:

Aleksandra Bożek-Muszyńska, Joanna Federowicz, Anna Kaźmierowska, Olga Szypulska, Anna Szawiel, Aleksandra Zdunek

producenci: eferte_Fundacja Rozwoju Tańca, Stowarzyszenie Artystyczne Makata, Klub DGW
przedstawienie sfinansowano ze środków Miasta Stołecznego Warszawa

RECENZJA: "Usługi płatne, czyli cała Polska plecie dzieciom" Anny Piotrowskiej

Sześć kobiet w kolorowych kaloszach, bokserkach i podkoszulkach czytających książki dla dzieci to widok niecodzienny. Tak właśnie rozpoczynają się **"Usługi płatne, czyli cała Polska plecie dzieciom"**. Ze spektaklem dla dzieci nie mają one jednak nic wspólnego. Trzy aktorki i trzy tancerki - połączenie teatru z teatrem tańca. O co chodzi w tym przedstawieniu? O postawę, która buntuje się przeciw przymusowym akcjom, typu "Cała Polska czyta dzieciom", ale także o zachowania dorosłych, kiedy dzieci już zasną. Bo właśnie wtedy w dorosłych budzą się dzikie żądze. Szaleją na imprezach oraz w łóżku z partnerem. Choć nie jest wcale powiedziane, że musi to być właśnie łóżko. Całość przedstawienia jest lekka i zabawna. Widz jest zapraszany do wspólnej zabawy. Także muzyka ma humorystyczny charakter. Kiedy rozbrzmiewa kawałek disco polo, na widowni rozbrzmiewa śmiech. Scenografię tworzą tylko krzesła i książki, ale to w zupełności wystarcza, bo sam strój aktorek także na nią się składa. Kolorowe kalosze są symbolem dzieciństwa, bokserki związane są ze snaniem, a podkoszulki, pod którymi nie ma biustonosza są trochę perwersyjne. Światło cały czas przygaszone wskazuje na akcję toczącą się w nocy. Czas trwania spektaklu jest z jednej strony za krótki, bo widz chciałby się jeszcze trochę pośmiać i czuje niedosyt, ale z drugiej wystarczający, bo wszystko się już wydarzyło i tworzy to spójną całość.

Michalina Wójciak, *Teatralia Śląsk*, 16 grudnia 2009
http://www.teatralia.com.pl/artykuly/grudzien_2009/161209_dobs.php

eferte@eferte.pl

informacje o artystach

ANNA PIOTROWSKA / WARSZAWA / '74

tancerka, choreograf, reżyser, nauczyciel tańca współczesnego, Fundator i Prezes Zarządu Fundacji Rozwoju Tańca (www.eferte.pl), założycielka „mufmi” w Warszawie. Zdobyła dyplom artysty – tancerza, przyznawany przez Związek Artystów Scen Polskich honorowany przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Ukończyła: kurs instruktorski tańca współczesnego w Krakowie, Prywatną Wyższą Szkołę Businessu i Administracji (Warszawa) – studia magisterskie – kierunek zarządzania, Wyższą Szkołę Ekonomiczno-Informatyczną (Warszawa) – studia licencjackie, Państwową Szkołę Stenotypii i Stenografii (Warszawa).

Pomysłodawca i koordynator wielu ogólnopolskich i międzynarodowych programów edukacyjno-kulturalnych: PolemiQi, Atak przestrzeni, Kierunek.(Europa_Warszawa).taniec, SoloDuo_Polska, laboratorium choreografii, British 4 Polish Dance i in.

Laureatka „SoloDuo Dance Festival” (Budapeszt 2005/2006), juror SoloDuo (2007, 2009)

Stypendystka *British Council Awards 2004 – Young Polish Arts Entrepreneur*

Producent przedstawień teatru tańca. Juror Doliny Kreatywnej programu TVP2 w dziedzinach taniec i animacja kultury.

Anna Piotrowska uczestniczyła jako gość w festiwalu Gramigna Festival (Palermo 2007), International Poesifestival (Sztokholm 2007), Nu Dance Fest (Bratysława 2007/2008), Fabriaktionen (Berlin 2008), Working Title Festival (Bruksela 2008), jak również wielokrotnie jako gość Międzynarodowej Konferencji Tańca Współczesnego (Bytom), Międzynarodowego Festiwalu Współczesnych Form Tańca (Kalisz - główna nagroda 2007), Międzynarodowych Spotkań Teatrów Tańca (Lublin), wielokrotny gość festiwalu *SoloDuo Dance Festival* (Budapeszt 2005-2009).

Reżyser ruchu w teatrze współczesnym w Szczecinie - "Eine kleine" w adaptacji i reżyserii Pawła Kamzy (premiera, listopad 2007), reżyser ruchu w teatrze Łażnia Nowa w Krakowie - „Wyzwolenie” w adaptacji i reżyserii Pawła Kamzy (premiera, marzec 2008). W lutym 2008 roku zrealizowała dwie autorskie produkcje dla Polskiego Teatru Tańca w Poznaniu pt.: „farfalla” i „6 / 9”. Realizacja ruchu w teatrze lalek K3 z Białegostoku (listopad 2008 "Pobłaskanie").

Gość programu **APAP VI**, advancing performing arts project, w ramach tego programu powstało solowe przedstawienie „Look 4 faces” wystawiane w Bytomiu, Berlinie i Brukseli.

Ostatnie mufmi produkcje to: *Puste miejsca*, Usługi *płatne*, czyli *cała Polska plecie dzieciom*, *mufmi_spicz*, *Słonina* (solo Aleksandra Zdunek), węgiersko-polska produkcja *walk_2_corner* (duet dla Art of Movement Theatre z Budapesztu), z *GÓRY na DÓŁ* (mufmi)

„**mufmi teatr tańca**” to kolejna część w rozwoju artystycznym Anny Piotrowskiej i jej grupy. Teatr działa przy Klubie Dowództwa Garnizonu Warszawa. Jest to kontynuacja rozwoju artystycznego Teatru Tańca Dystans założonego przez Annę Piotrowską w 1995 r.

Teatr prezentował się w wielu miejscach w kraju i w Europie. Najważniejsze Festiwale w Polsce: Kalisz (główna nagroda 2007r. XV Międzynarodowe Prezentacje Współczesnych Form Tańca, główna nagroda 2006r. na scenie_off), Bytom - Międzynarodowa Konferencja Tańca Współczesnego (2006-2008), Lublin - Międzynarodowe Spotkania Teatrów Tańca. Występy w Budapeszcie, Sztokholmie, Pradze, Bratysławie, Berlinie, Brukseli, Palermo.

eferte@eferte.pl

„mufmi” nagrodzony w Kaliszu (2007)- Warszawski Teatr Tańca „mufmi” zdobył główną nagrodę zakończonych w niedzielę, w Kaliszu 15. Międzynarodowych Prezentacji Współczesnych Form Tanecznych. Laureaci otrzymali 20 tys. zł, ufundowane przez ministerstwo edukacji narodowej, miejscowy samorząd i organizatora.

Aktorzy „mufmi” pokazali spektakl pt. „Cztery róże dla Lucienne”, w choreografii i reżyserii Anny Piotrowskiej. Pracujące pod kierownictwem Jacka Łumińskiego jury doceniło warszawski teatr za „polityczną wypowiedź na temat traktowania kobiecego ciała w polskim społeczeństwie, za sceniczne środki wyrazu, balansowanie na krawędzi ironii i powagi, umiejętności i ograniczeń ciała”.

Piotrowska wystrzega się „ładnego” opowiadania historii. Jej twórczość jest afabularna, czysto wrazeniowa. Powstaje jako próba odpowiedzi na pytanie, co może się zdarzyć między ciałem i słowem. Próba wielokrotna i nigdy ostateczna.

Magdalena Szpak

Fenomen twórczości **Anny Piotrowskiej** jest ściśle związany z postawą, jaką reprezentuje wobec sztuki tańca współczesnego. Nie jest to tylko działanie całą szeroką gamą środków tańca współczesnego, przede wszystkim bowiem jest to wyjście poza znane i wypracowane metody pracy z twórczym tańcem. Z jednej strony, jako widzowie zanurzamy się w świat stały i organiczny, z drugiej natomiast otwieramy się na nowe doznania. Te nowe doznania są wynikiem niekonwencjonalnego podejścia nie tylko do struktury materii ruchu ale również do tancerzy. Partnerska relacja, którą Piotrowska wybudowuje i proponuje pomiędzy nią a jej tancerzami towarzyszy już od pierwszych prób. Jednocześnie jednak pojawia się i istnieje zaufanie, jakim uczniowie darzą mistrza, który dzięki temu pozwala się od niego uczyć. W konsekwencjach próby stają się procesem niezwykle intymnym, tyle samo w nich jest ćwiczeń, ile rozmów. Tyle samo realizacji ruchowych poleceń, ile pisemnych. Temat się studiuje, pogłębia, zgłębia i wciąż poznaje. Dzięki temu efekt finalny, czyli choreografia jest unikalnym zapisem doświadczeń drogi ryzyka. Widz staje się świadkiem nie tylko spektaklu ale ogromnego, zdobytego przez uczestników przedstawienia, doświadczenia. Rzutuje ten niezwykle sposób pracy na rezultaty. Oryginalny ruch oraz nienamacalna atmosfera tajemnicy zabiera widza do krainy empatii, w której nie rozum ale zmysły dyktują warunki odbioru. Ulegać nim, to znaczy oglądać i widzieć, oglądając i śmiać się, oglądając i płakać, wreszcie oglądając i czuć swym ciałem oglądającego napięcie spektakli Piotrowskiej.

Iwona Pasińska (teatrolog, tancerka, pedagog, choreograf, absolwentka Państwowej Szkoły Baletowej w Łodzi, była pierwsza solistka PTT w Poznaniu)

Niezwykła osobowość, żywiołowy temperament i ogromne wycucie artystyczne są siłą napędową Anny Piotrowskiej – tancerki, choreografa, instruktorki tańca, która poprzez reżyserowane przez siebie przedstawienia konsekwentnie realizuje hasło budzenia rozumu z głębokiego snu codzienności. Śmiało można ją zaliczyć do grona najzdolniejszych choreografów młodego pokolenia, a jej spektakle do godnych uwagi wydarzeń kulturalnych.

W wielu spektaklach Piotrowska wykorzystuje związki malarstwa i teatru, kreując nowatorskie rozwiązania i skojarzenia. Zmienia naturę rzeczy, prowokuje i zaskakuje.

Anna Piotrowska doskonale zdaje sobie sprawę z tego, iż dzieła sztuki zawierają szczególne barwy, wywołują emocje i nastroje, przejawia się w nich ekspresja, liryzm, monumentalizm, heroizm, radość, niejednokrotnie smutek i śmiało do nich nawiązuje. Ma także świadomość, że sztuka, stając się inspiracją dla reżysera lub choreografa, staje się także duszą człowieka, dociera do niewidzialnej rzeczywistości, a także do tego, co jest poza tym pojęciem.

Każdy ze spektakli choć stanowi autonomiczną, zamkniętą całość, dzięki inspiracjom płynącym z malarstwa, wchodzi w osobliwy dialog z pozostałymi. „Ta sama rzeczywistość, tylko jej różne wycinki” – te słowa Bruno Schulza z listu do Witkacego, wskazujące na związek między rysunkami a twórczością literacką, wyjątkowo trafnie opisują spektakle Anny Piotrowskiej. W jej przedstawieniach tancerze-aktorzy budzą bezpośrednie skojarzenia z konkretnymi bohaterami z obrazów Rene Magritte’a, Witolda Wojtkiewicza czy Gustawa Klimta. (Żona Magritte’a – Georgette, wojtkiewiczowskie marionetki, czy jedna z kobiet Gustawa) Te inspiracje postaciami, sytuacjami czy formą, pochodzące z dzieł malarzy można by wymieniać w nieskończoność. Przejawiają się one w treści, kształtach, symbolice, kolorach a także w niedopowiedzeniach. Aktorzy w tanecznym ruchu, wykorzystując skomplikowane relacje psychologiczne i plastyczne zdają się niejako przenikać przez umowne płótno by wciągnąć widza w atmosferę i przedstawione miejsce bądź sytuację.

Anna Piotrowska, jako autorka tych przedstawień udowadnia, że piękno jest złożoną kwestią i pojawiać się może w różnych postaciach. Sztuka ma dla niej szerokie znaczenie, a przygotowywane przez nią spektakle dla każdego z nas stają się wędrówką przez emocje i ciekawą przygodą mentalną.

(na podstawie przedstawień: Bóg 8 Dnia, Walk_2_corner, CoCo_Klimt w reżyserii i choreografii Anny Piotrowskiej)

Tatiana Rasala - absolwentka historii sztuki na Uniwersytecie Warszawskim (dyplom w 2001 r. u prof. dr hab. Marii Poprzęckiej).